

RÍMSKOKATOLÍCKA CIRKEV - Farnosť sv. Michala, Archanjela

Námestie sv. Michala 181/29, 086 12 Kurima. Tel.: 054/7391 105; gmail: kurima@abuke.sk;

marekmetil123@gmail.com.

Číslo účtu: ČSOB SK 08 7500 0000 0040 2725 9870. IČO 31998003

Dátum	Názov-sviatok	Farnosť	Čas	Sv. omša	Úmysel
PONDELOK 10.8.2026	Sv. Vavrinec, diakon a mučeník SVIATOK	Kurima	17.30	M	+ Jozef a Viktor Repka
UTOROK 11.8.2026	Sv. Klára, panna	Kurima	17.30	M	+ Ján a Helena, Ladislav a Anna Ilekovi
STREDA 12.8.2026	Féria	Kurima	7.30	M	BP a DDS pre Anny z Kučina
ŠTVRTOK 13.8.2026	Féria	Kurima	17.30	M	BP a DDS pre Zuzanu Kušnírovú, 75 r. a rodinu
PIATOK 14.8.2026	Sv. Maximilián Mária Kolbe, kňaz a mučeník	Kurima	7.30	M	+ z rod. Imricha Žatkoviča a + z rod. Gezovej Príprava miesta na liturgické slávenie odpustu na cintoríne – kurátori a dobrovoľníci
SOBOTA 15.8.2026	Nanebovzatie Preblahoslavenej Panny Márie PRIKÁZANÝ SVIATOK Zákaz pracovať okrem povinnej práce v zamestnaní	Dubinné Kučín ☺ Kurima Kurima	7.30 8.30 ☺ 18.00 21.00	M M ☺ M M	+ Andrej Maňko, 10. výročie smrti BP a DDS pre Annu Bertovú, 70 r. a rodinu ☺ + Kňaz Romuald Repka, 40. výročie smrti Aby pochopili nekonečnú Lásku Boha
NEDEĽA 16.8.2026	ODPUST CELEJ FARNOSTI Nanebovzatie Preblahoslavenej Panny Márie 20. nedeľa v cezročnom období	Dubinné Kučín ☺ Kurima	7.30 8.30 ☺ 10.30	M M ☺ M	+ Anna a Andrej Liptákoví Za farnosť ☺ BP a DDS pre všetkých PÚTNIKOV NA ODPUSTE

OHLÁŠKY KURIMA. Sviatosť manželstva chcú prijať. **Jakub Sol'us**, syn rodičov Jána a Anny, rod. Želonkovej, nar. v Kežmarku a bývajúcí v Kežmarku a **Mária Olejárová**, dcéra rodičov Pavla a Márie rod. Juskaninovej, nar. v Bardejove a bývajúca v Kurime sa ohlasujú po 3. krát. Kto by vedel o kánonicko – právnej prekážke, pre ktorú by snúbenci nemohli uzatvoriť sviatostné manželstvo, tak nech to láskavo nahlási na Farskom úrade. Modlíme sa za snúbencov.

* 8. máj 1786 Dardilly, Francúzsko. † 4. august 1859 Ars-sur-Formans, Francúzsko

Sv. Ján Mária Vianney bol malej a chudej postavy, vlasy mu padali až na ramená, mal vysoké čelo a ohnivé oči mali v sebe nezvyčajné čaro. Vedel aj zavtipkovať. Výsledky jeho namáhavej práce sa dostavovali pomaly, ale isto. Zbožné duše prijímali jeho reformy s radosťou a mali ho v úcte. Takých však bolo málo. Viac bolo takých, ktorým tento farár prekážal. Na biskupský úrad preto písali zlomyseľné listy a ponosovali sa naňho. Arcibiskup však situáciu poznal a Jána plne podporoval. Po čase sa začal kostol naplňovať. Ľudia prestali pracovať v nedeľu. Už nebolo počuť kliať, v rodinách zavládli kresťanské zvyky. Ján založil Dom prozreteľnosti pre dievčatá a siroty zo svojej farnosti. Použil na to svoje dedičstvo.

Od roku 1820 chodieval kázavať aj do okolitých farností, konal misie. V roku 1832 vypukla vo Francúzsku cholera. Ľudia začali hľadať útechu u farára v Arse. To bol začiatok mnohých pútí. Ľudia z celého Francúzska a všetkého druhu chodievali do Arsu, aby mohli vidieť farára, vyspovedať sa u neho a dostať radu. Odhaduje sa, že ročne navštívilo Ars asi stotisíc ľudí. No ani diabol ho nenechal na pokoji. Trápil farára hrmotom, buchotom, nedal mu spať, snažil sa ho znechutiť. Iba posledné roky života mal farár od neho pokoj. Keďže ľudí bolo veľa, Ján dostal na výpomoc mladšieho kňaza a neskôr viacerých misionárov. On sám bol stále presvedčený o svojej ničotnosti a dvakrát chcel dokonca z farnosti odísť. No raz sa sám vrátil a druhýkrát ho nepustili samotní farníci. A tak slúžil ďalej. Čítal vo svedomí mnohých ľudí, tridsať rokov strávil denne šesťnásť až dvadsať hodín v spovednici. V horlivosti neochaboval. 29. júla 1859 prišlo zle. Spovedal a v plnom kostole vykladal katechizmus. Horko-ťažko vydržal do konca. Keď prišiel na faru, musel si ľahnúť. Horúčka ním

lomcovala. Dal si zavolať svojho spovedníka, farára z Jassansu. Vyspovedal sa a viac už nehovoril, len mlčky požehnával tých, ktorí za ním prišli, aby ho videli. Dokonca prišiel aj biskup, aby ho ešte naposledy videl. Vo štvrtok 4. augusta 1859 o druhej ráno farár z Arsu zomrel s úsmevom na perách. Mal vtedy sedemdesiattri rokov.

Zvesť o jeho smrti sa rýchlo rozniesla a tisíce pútnikov prichádzali, aby ho odprevadili na poslednej ceste. Podľa jeho želania bol pochovaný v Arse v lodi farského kostola. Tento kostol sa stal cieľom mnohých pútí a miestom modlitieb. V roku 1905 bol vyhlásený za blahoslaveného a v roku 1925 za svätého. Jeho telo sa zachovalo neporušené a dnes je vystavené v novej bazilike v Arse.

Napriek všetkému sa veľmi veľa modlil. **Podľa tradície sa mu raz pri modlitbe zjavila Panna Mária a povedala mu, aby si vybral hlavné pravdy viery, krátku ich vysvetľoval a učil ľudí modliť sa. Potom ho naučila modliť ruženec.** Vďaka tomu sa potom obrátilo mnoho ľudí. Ruženec sa tak stal dedičstvom rádu dominikánov. Bludársky gróf z Toulouse dal zavraždiť jeho spolupracovníkov aj pápežského legáta Petra de Casteln. Katolíci sa rozgnevali a hrdinský gróf Šimon z Montfortu s tisícik katolíkmi 12. septembra 1213 napadli zúrivých bludárov a porazili ich, hoci bludárske vojsko malo vyše stotisíc mužov. Potom nastal pokoj.

Na jeseň roku 1215 sa Sv. Dominik v sprievode biskupa Fulka odobral do Ríma. Chcel dosiahnuť schválenie svojho rádu. No pápež Inocent III., ktorý už dlhšie poznal jeho myšlienku i pôsobenie, mal iný názor. Poradil mu, aby sa vrátil do Francúzska, vybral si niektorú staršiu rehoľu a podľa nej si prispôbil pravidlá pre nový rád. Poradil mu dokonca aj meno novej rehole: Ordo praedicatorum (Rád kazateľov). Dominik poslúchol a urobil všetko tak, ako pápež kázal. V Ríme sa stretol aj so [sv. Františkom Assiským](#), ktorý bol jeho súčasníkom. Keď sa v roku 1216 vrátil do Francúzska, spolu s rozrastajúcim sa kláštorom sa dohodli, že prijímú augustiniánsku regulu. Prvý kláštor dominikánov bol založený pri kostole sv. Romana v Toulouse. Keďže pápež Inocent v roku 1216 zomrel, novú rehoľu schválil už pápež Honorius III. v tom istom roku v decembri. Dominik bol znovu v Ríme a keď sa v roku 1217 vrátil, vyvinul veľké úsilie, aby zo svojich šestnástich spolubratov vyformoval zodpovedných a svätých mužov. Potom ich po dvoch poslal evanjelizovať do sveta. Všade, kam prišli, zakladali kláštory. Predovšetkým to bolo vo Francúzsku, Taliansku a Španielsku. Počet členov veľmi rýchlo vzrastal. Dominik potom na jeseň 1217 znova odišiel do Ríma, kde so všetkou horlivosťou apoštoloval. Chodil zásadne bosý, s palicou v ruke, nejedával mäso a postil sa. Prvý kláštor založil pri chráme sv. Sixta. Neskôr založil aj ďalšie kláštory v Ríme, mužské i ženské. Okrem toho založil aj tretie rády – Ružencový spolok a Spolok obrancov viery (Miles Christi). Do tohto tretieho rádu patrila napríklad [sv. Katarína Sienská](#) alebo [sv. Zdislava](#). V roku 1221 dominikánska rehoľa mala už desať samostatných provincií, šesťdesiat kláštorov, z ktorých ne jeden mal aj vyše sto členov. Dominikáni zašli až do Švédska, Nórska, Írska, ale aj Maroka.

Ale Ježiš im povedal: „Nemusia nikam chodiť; vy im dajte jesť!“ Oni mu vraveli: „Nemáme tu nič, iba päť chlebov a dve ryby.“

On povedal: „Prineste mi ich sem!“ **Mt 14, 16-18**